

Lương Sĩ Hằng

Giải Minh Mê Loạn

Giải Minh Mê Loạn

Montréal, ngày 30/5/1982

Thưa các bạn,

Hôm nay tôi lại phải tạm xa các bạn trong một thời gian trên ba tháng! Trong hành trình du thuyết do sự phát tâm của các nơi đã yêu cầu có sự hiện diện của tôi nơi đó, cũng không ngoài sự khuyến khích tu học cho mọi tâm linh tự thức và tự tiến. Mọi nơi đã nhận thức rằng đây là một đường lối để trở về với thực chất của chính mình, để chúng ta có cơ hội bước chân tiến tới một cuộc hành hương xứng đáng hơn, sáng suốt hơn, kiên nhẫn hơn, nếu mọi người chịu trở về với chính họ. Cho nên đường lối tu học của

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này là để cho mọi người tự thức và tự trở về với căn bản sẵn có của chính mình, không có sống trong cái chỗ ảo mộng, trở về với thực chất và để rõ năng khiếu sẵn có của chính mình, không còn bị sự phỉnh phờ của ngoại cảnh nữa. Nhưng mà các bạn đã thấy rõ, cuộc đời này tôi đã thường phân tách cho các bạn thấy rằng: sự trần trọc nó xâm chiếm các bạn vô cùng, từ hành động này cho đến hành động nọ. Tại sao hằng tuần tôi kêu gọi các bạn chỉ hướng thượng để tự giải, thay vì ôm ấp trong con tim phạm giới mà để thu hút những sự động loạn rồi tạo sự chán ngán cho chính mình.

Ngày hôm nay các bạn đã ý thức rõ và có cơ hội để nghe rõ và thu băng những lời nói của tôi để các bạn tự tìm lấy các bạn và hiểu các bạn nhiều hơn. Mọi người đều có một cơ hội độc lập, nhân quyền rõ

rệt trong cái phần hồn sáng suốt của chính chúng ta. Chúng ta bước vào tu Vô Vi là tu bỏ sửa chữa phần hồn chứ không phải dùng lý thuyết vá vúi mà đạt tới đâu. Cho nên trong thực chất của người hành giả là phải tự tu thiền, khắc phục lấy những bản chất tâm tối sẵn có của chính mình nhiên hậu mới tiến tới sự sáng suốt. Nhưng mà hành trình các bạn phải hành, chứ không có ai hành dùm các bạn được. Luôn luôn tôi đã nói và đánh thức tâm thức của các bạn, chính tôi là người đã thực hành, từ giai đoạn một và đạt tới những sự sáng suốt hằng tuần để đem ra cống hiến cho các bạn và để thấy rõ thực chất của chúng ta và khả năng của mọi người đều có, chứ không phải riêng người truyền pháp có, riêng Đức Phật có. Tất cả mọi người chúng ta đều có, cho nên các bạn có tâm thức đầy đủ, đó là điều đáng quý, biết phê bình thiên hạ, chúng ta phải biết phê bình chúng ta để tìm hiểu lấy sự sai lầm sẵn có của chính chúng ta. Sự

ô trược tâm tối chính mình đã tạo cho mình không có lối thoát mới tìm con đường đạo để học, tu tiến. Nhưng mà tới giai đoạn tâm thức mở thì chúng ta có quyền phê luận để tìm hiểu một đường lối sáng suốt hơn! Cho nên đó không phải là đường lối đả phá vì âm thanh của các bạn không phải của các bạn, ý tưởng các bạn không phải chính ý tưởng của các bạn! Tại sao tôi nói như vậy? Các bạn thấy rõ rằng; nhiều khi các bạn nghĩ ra như vậy nhưng mà không phải vậy. Lời nói các bạn nói ra nhưng mà rốt cuộc các bạn phải ăn năn hối cải. Đó là không phải của bạn, toàn là của cả càn khôn vũ trụ đóng góp, là ý chí của Thượng Đế chuyển giải và phân thức để đánh thức tâm hồn của các bạn mà thôi!

Cho nên các phải phải hiểu rõ rằng, chúng ta ở trong hành trình tu học, có Thượng Đế ân ban, có Thượng Đế dìu dắt, để phá sự mê chấp sẵn có của

chính mình. Nhiều người biết phê luận, trong mê chấp nhưng mà không biết làm sao giải tỏa được lói thoát của chính mình. Nhưng mà cái nguyên ý rất tốt, cũng là đóng góp cho quần chúng, để cho họ nghe rõ âm thanh của chính sự ngu muội của chính mình, rồi họ phê bình, rồi mình mới học thêm. Cái đó cũng là điều rất quý. Cho nên các bạn đứng lên nói chuyện, các bạn dám phê bình bất cứ một chuyện gì là rất cuộc các bạn sẽ gặt hái một điểm tốt trong tâm thức của các bạn! Không sao! Vì mỗi người ở chúng ta đều có sự sai lầm, đều có sự tằm tối, chúng ta mới tu học.

Nếu chúng ta là đảng trọn lành là chúng ta không có tu học, chúng ta hằng tuần không có nhóm họp, gặp mặt với nhau để sửa chữa và thăng tiến, chứ không phải để củng cố cái sự tằm tối nữa, vì định luật Sanh Lão Bệnh Tử không cho phép chúng ta

củng cố sự tăm tối, mà chúng ta phải tiến tới, phải hành, để học cái sự sáng suốt sẵn có của cả càn khôn vũ trụ và trong tâm thức của chúng ta cũng đã có sự tương ứng sáng suốt đó, chúng ta mới học được.

Cho nên các bạn có cơ hội rất nhiều, nơi góc trời nào các bạn cũng là tu học, chớ không có bao giờ các bạn bỏ. Các bạn có gia cang, đối diện với vợ các bạn, các bạn cũng học, đối diện với chồng các bạn các bạn cũng học. Nhiều tiếng nói nghe gay gắt không chịu được! Vì sao không chịu được? Vì tâm thức của các bạn không quảng đại, không sáng suốt, không thanh tịnh! Thì các bạn còn ở trong chấp mê, các bạn nói nghe, nói tôi nghe qua tôi chịu không được! Nếu chúng ta tin có Thượng Đế, tin có Chúa, tin có Trời tại sao Trời chịu được, chúng ta chịu không được?

Thì chúng ta mới thấy sự ngu muội tăm tối sẵn

có của chính ta không? Và chấp nhận phê luận sự
tăm tối của chính mình, thiếu nhẫn học không được!
Và đâm ra chấp và giận hờn, muốn xa cách. Đó là
đau khổ vô cùng! Vì phủ nhận thực chất của chính
mình và thực chất của chính mọi cá nhân đều là sáng
suốt thanh tịnh, nhưng mà không chịu, phủ nhận,
đâm ra hướng ngoại động loạn, thành ra không tiến
nổi. Càng ngày càng chậm trễ, thế gian kêu là khùng
là vậy!

Mà khùng của thế gian và khùng của đạo, hai cái
khùng khác nhau! Khùng của thế gian là không có
lối thoát, bực tức, sân si, trở về đâm tánh, thiếu kiên
nhẫn. Còn khùng của đạo càng ngày càng nở, càng
khai triển, càng chấp nhận, càng sáng suốt, càng
minh mẫn, thì khùng của đạo nó vậy!

Vì sao nó không tranh đấu với thế gian và nó

không giành dặt của cải của thế gian! Nhưng mà chính nó phải giữ lấy phần sáng suốt để nó thặng hoa. Chịu nhường nhịn tất cả với mọi người mà trong sự động chạm đó là sẽ đi tới một cái giải pháp tốt đẹp. Cho nên các bạn đừng có lo âu rằng, chúng tôi tu với sự thanh nhẹ, ngày nay lại có những cái chuyện kích động xảy tới với chúng tôi làm cho chúng tôi buồn bực. Các bạn còn yếu hèn các bạn mới buồn bực. Nếu các bạn là dũng tiến, các bạn không có buồn bực. Các bạn thấy, bất cứ một khía cạnh nào của Thượng Đế, mọi trạng thái của càn khôn vũ trụ đều xây dựng và dẫn tiếncác bạn! Các bạn nên cảm ơn hơn là các bạn buồn giận. Từ đó các bạn học! Các bạn không bao giờ còn kẻ thù nữa. Các bạn sẽ lấy tình thương và đạo đức xâm chiếm tất cả không có kẻ thù! Phải yêu thương và xây dựng, tha thứ mới là đứng đắn một người chịu tu học. Còn nếu các bạn còn chấp nói trời ơi tôi vô phước quá, tôi gặp

cái đạo này sao mà nó lộn xộn, không có lộn xộn!
Chính bạn lộn xộn mà thôi! Cho nên nhiều người nói
trời đất xoay chuyển, cây cỏ rung rinh, không phải
cây cỏ rung rinh! Chính tâm các bạn động mà thôi!
Chớ tất cả mỗi mỗi đang làm việc theo chiều hướng
sẵn có qui định cho chính nó. Mà phần đó là phần
của Thượng Đế đã an ban cho nó tiến hóa. Những
người thế gian bị nhồi quả, cũng là Thượng Đế
thương yêu mới cho nó có cơ hội điều luyện để trở
nên một phẩm chất tốt đẹp cao siêu, dũng tiến, hùng
mạnh hơn, chứ không phải đưa cho nó đi tới lụn bại
yếu hèn, ỷ lại nữa

Cho nên cơ trời xoay chuyển mãi mãi, thay đổi
mãi mãi cả càn khôn vũ trụ! Đây rồi các bạn thấy,
những chuyện vô lý sẽ xảy ra trên mảnh đất này, chét
chóc một cách vô lý! Kiểm điểm lại để mà thấy, cái
chuyện không xứng đáng, ngay trong gia đình cũng

xây ra những chuyện bất ổn định cho nội thức, cũng là trong chuyện không xứng đáng mà thôi!

Vi sao? Vì chúng ta thiếu thanh tịnh, cho nên chúng ta mới tạo ra những cái đường lối không minh bạch! Mà khi chúng ta thanh tịnh rồi chúng ta mới thấy không xứng đáng! Té ra tôi làm thính còn hơn! Cho nên chúng ta người tu, có cái phương thức để tự chế là co lưỡi răng kê răng, niệm Phật bất cứ trường hợp nào xảy đến các bạn chỉ niệm Phật hóa giải. Mà sau cái niệm Phật đó, các bạn lại học hỏi rất nhiều, và các bạn lại thu thập được cái gì đối phương đã cống hiến cho các bạn. Các bạn thu thập được cái ý chí tốt lành của họ. Họ muốn nhưng mà họ chưa làm được! Thì lúc đó các bạn mới thấy kẻ thù của các bạn trở nên bạn thân. Thì cứu cả hai chứ không có phải rằng giết một cứu một! Cho nên chúng ta tu càng ngày càng đi sâu vào mỗi đạo, càng ngày càng

thấy rõ cái luật quân bình và giá trị của luật quân bình là gì? Cho nên các bạn tu theo cái phương thức tự do này, khai triển này, lập lại trật tự cho chính thể xác của các bạn, cho ý chí và cơ năng khai triển của các bạn, thì các bạn thật sự là cây thước đo lường khắp các nơi.

Các bạn thực hành một thời gian rồi các bạn thấy rõ, thấy rõ tôi ngu muội, thấy rõ tôi tăm tối, thấy rõ tôi đê hèn. Và các bạn chịu nhìn nhận với công chúng là các bạn được tiến rồi! Vì thực chất của các bạn là thực chất của chúng sanh, mà các bạn chịu nhìn nhận sự sai lầm của các bạn là các bạn điều tiến tất cả tâm linh! Cho nên giá trị vô cùng, nếu các bạn chịu ý thức rõ thì không bao giờ các bạn nuôi dưỡng sự tự ái tăm tối nữa và các bạn sẽ phụng sự sáng suốt của cộng đồng và kể cả chư tiên chư Phật nữa! Các bạn mới thật sự là đi tới con đường khai triển quân

bình! Tả cũng như hữu, chứ không có theo một chiều hướng nào hết. Cho nên đường lối này lại xây dựng và đem lại con người trở lại sự sáng suốt qui mô và ổn định thật sự, quên mình vì đại chúng ở tương lai.

Quên mình, nói quên mình tại thế gian mà thôi, chứ kỳ thật sự sáng suốt của nó luôn luôn thức giác và hòa đồng. Cho nên chúng ta không dùng cái phạm tâm nhưng mà dùng trung tim bộ đầu để hóa giải. Dùng trung tim bộ đầu để khai triển mọi năng khiếu sẵn có của chính mình Cho nên chúng ta không còn sự yếu hèn nữa và chúng ta luôn luôn chấp nhận bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến chúng ta cũng chấp nhận, vì chúng ta sống với phần hồn và phần hồn đang sống với Thượng Đế. Thượng Đế là đáng vô cùng, Thượng Đế có một của cải vô cùng, có một tâm thức sáng suốt vô cùng vĩ đại. Và chúng ta đang sống với Ngài, hằng hữu trong nội thức của chúng ta và chúng

ta vun bồi chơn tâm của chúng ta để hòa cảm với tâm linh sáng suốt đời đời bất diệt của Ngài! Thì lúc đó các bạn mới thấy khả năng của các bạn! Các bạn đã sống trong cái cơ thể huyền vi sáng suốt của Ngài đã cấu tạo cho các bạn!

Và các bạn đã được cơ hội học trực tiếp, thực hành những cái bài đã qui định như Sanh Lão Bệnh Tử Khổ! Rồi đây mọi người chúng ta sẽ tiến tới, nếu các bạn không đồng hành như vậy thì các bạn không bao giờ tay nắm tay được. Các bạn đồng hành và ý thức rõ nguyên lai bản tánh và ý thức rõ những gì của Thượng Đế đã an ban cho các bạn thì các bạn mới thật sự nắm tay đồng hành!

Dùng lý thuyết nói rằng tay nắm tay nhưng mà không có bao giờ đi chung, đi riêng! Tà cũng nói tay nắm tay, cướp giật cũng nói tay nắm tay. Còn đảng

này chúng ta không có, chúng ta tự thức và tự đi và đi tới một cái giới vô cùng đó mới là tay nắm tay! Chớ không phải rằng lợi dụng trong cái thế đời rồi làm lợi cho cá nhân. Đảng này không có, đảng này phải công hiến những cái gì sẵn có của chính mình!

Chúng ta ăn một trả mười! Một hột gạo của chúng sanh không phải dễ có, phải đổ mồ hôi nước mắt mới tạo ra được một hột gạo cho chúng ta ăn! Chúng ta không có quyền phung phí và chúng ta lại có quyền học hỏi để ý thức được Thượng Đế đã ân ban những gì cho chính chúng ta. Nhiên hậu chúng ta mới công hiến cho mọi chúng sanh tại thế. Cho nên cái khóa học này nó khó khăn, đòi hỏi các bạn rằng: Phải trở về với tâm thức! Vì tình đời nó phải có sự phản loạn. Vì hồi nào các bạn đi theo chiều hướng qui định của đời, khổng chế của đời! Nhưng mà các bạn trở về tâm đạo thì các bạn phải xa đời! Mà trong

cái xa đời đó thì các bạn sẽ có đời nhiều hơn. Và các bạn hưởng thụ rồi thì các bạn thấy hết, trong đời có đạo, thì các bạn mới thật sự sống trong đời! Còn nếu mà các bạn chưa thấy rõ trong đời có đạo thì các bạn chưa sống ở trong đời. Mà chính bạn là bị tà tâm mà thôi! Tà tâm là gì? Tà tâm là bản chất tự đắc của các bạn. Tưởng tôi là học cao, tôi hiểu nhiều, tôi phân rõ rệt. Nhưng mà rốt cuộc tôi cũng vẫn ngu muội như ai, vì tôi chưa thấy thực chất của chính tôi!

Đó chúng ta lần lần lần lần mở xẽ ra, rồi mới phá mê phá chấp! Thấy cái bản chất mê muội của chính mình, tưởng mình là có khả năng hay, đó là mê muội. Rồi chấp, cho đối phương là sai thì chúng ta cũng là ở trong cái chấp tăm tối!

Còn chúng ta phân luận trong sự tự tu tự tiến, không có đá động một ai, sửa mình để tiến và đem

lại cho mọi người thấy rằng, từ ngày tôi học cái pháp này hay là tôi tu một cái đường lối nào, mà ngày nay tôi ý thức như vậy. Cái đó mới là thực chất cống hiến cho mọi người! Thì mọi người, mọi cái phương pháp tại thế gian, đều giúp ích cho chúng sanh tiến hóa! Vì sao nó lại tạo ra cái phương pháp? Vì sau cái nghịch cảnh, sau sự động loạn rồi nó mới tìm lối thoát cho chính nó. Lúc đó nó mới thật sự cống hiến cho chúng sanh.

Thì tất cả pháp nào cũng trong cái định luật Sanh Lão Bệnh Tử Khổ và tự tiến tới cái sự sáng suốt. Mà cái sự sáng suốt đó không chịu vun bồi và không chịu tiến tới vô cùng là trở nên độc tài, không chế đối phương.

Còn cái phương pháp của chúng ta đang tu đây không có không chế đối phương. Vì mọi người tu

tự thức lấy mình mà thôi! Để hiểu sự thanh tịnh của chính mình mà thôi. Còn động loạn không? Và rõ chơn lý không? Tự tìm hiểu nơi khả năng sẵn có của mình để tiến. Vì kiếp con người giới hạn! Bao nhiêu năm rồi phải tiến hóa, mà không chịu kiểm điểm phê luận lấy chính mình thì làm sao chúng ta có cơ hội tiến hóa. Cho nên các bạn thấy rõ rằng : cái tu nó phải phù hợp với tất cả khoa học hiện đại, tâm đời hiện đại, sự tâm tối hiện tại phải được khai triển lần lần, mới là đúng theo đường lối tu học của siêu văn minh để cung ứng cho nhân loại ở tương lai. Mọi người ý thức được căn bản sẵn có của chính mình, mới thật sự cống hiến ra cho tất cả mọi người ở tương lai. Cho nên cái phương pháp công phu hiện tại, các bạn đã và đang hành là tạo sức khỏe cho các bạn và tạo sự tráng kiện trong tâm thức của các bạn và vun bồi ý chí sẵn có của các bạn, để tự nắm lấy mà đi chứ không ai đi giùm, không ai giúp ích các

bạn hết thầy! Tất cả nói tóm một câu : Vạn sự khởi đầu bởi nhất không! Thì các bạn chẳng có gì nhưng mà rốt cuộc các bạn phải trở về với con số không mới là đúng luật của tạo hóa!

Còn nếu các bạn còn phê luận mà không hành thì tự nhiên các bạn sẽ bị động loạn thêm, bực tức thêm mà không bao giờ cởi mở được. Cho nên tâm thức ăn học của các bạn rất quý, nhưng mà chỉ có thiếu trật tự mà thôi! Nếu các bạn có trật tự thì các bạn mới thấy : thanh là gì, trược là gì? Năm hai giới đó cái chìa khóa thẳng hoa của tâm thức của các bạn.

Cho nên các bạn đừng có cho rằng các bạn đã sáng suốt, chúng ta phải nhìn nhận rằng chúng ta chưa bao giờ được sáng suốt. Nếu chúng ta sáng suốt, chúng ta không có cần phải bước vào đây để tu, để nghiên cứu và để phê luận. Vì chúng ta mỗi

mỗi người của chúng ta đều chưa sáng suốt, mới phê luận để tìm lối thoát cho chung. Cho nên chúng ta càng ngày càng gần nhau hơn, càng học hỏi nhiều hơn, càng nhận nhiều sự phê bình từ bên ngoài hay là trong tâm thức của chúng ta phát khởi ra. Chúng ta cũng phải tìm nguyên lai bốn tánh, nguyên ý của mọi sự việc, chúng ta mới thôi! Đó, lúc đó chúng ta mới thấy rõ rằng, chúng ta đã và đang học, chúng ta chịu học mới là đạt được tiến. Cho nên cái phần tu học của các bạn nó còn dài dài, còn học nhiều, và chính tôi cũng vậy. Chúng ta đồng học dài dài, học tới giờ phút cuối cùng của tâm linh của chúng ta. Rồi chúng ta còn phải học nữa, học tới đời đời thì mới đạt tới sự sáng suốt và thanh tịnh! Cho nên chúng ta không có chán ngán giữa đường đời, khoa học đã hỗ trợ cho chúng ta. Tâm thức, hoàn cảnh kích động và phản động trong huyền vi trong tâm thức của chúng ta cũng đã hỗ trợ cho phần hồn tiến hóa. Cho

nên chúng ta phải chấp nhận học mới tiến! Mà phải thấy rõ chúng ta là học viên của cả càn khôn vũ trụ mới thấy có giá trị, mới cảm thấy vui, cảm thấy sung sướng, cảm thấy hạnh phúc, được sống trong cái thể xác huyền vi của Thượng Đế ân ban!

Người ta nói gì nói, người ta chọc gì chọc mà các bạn có thể trở về trong cái ngôi vị các bạn là không có đau khổ! Vì các bạn là học viên kia mà, các bạn đâu có phải là chủ trương đấm đá người ta mà các bạn phải sợ thất bại! Các bạn chủ trương tự khám phá những gì sẵn có của chính mình, để đem lại sự quân bình cho chính bạn. Bạn đâu có bị lệ thuộc bởi ngoại cảnh nữa mà các bạn nhờ ngoại cảnh và để tìm hiểu những cái gì sẵn có của các bạn thì các bạn sẽ là món quà quý của chúng sanh. Các bạn chịu tìm các bạn, thấy rõ các bạn và nói những cái phương thức các bạn đã tìm ra các bạn. Bây nhiêu đó đủ rồi! Bạn

tìm ra các bạn là bạn sẽ có tất cả! Mà các bạn chỉ cho mọi người tìm ra họ thì họ sẽ có tất cả!

Một của cải vô cùng sống động trong tâm thức của mọi người. Tại sao chúng ta không làm? Tất cả khoa học, tất cả sự văn minh hiện tại là để tìm khả năng của loài người và chúng ta là người đang tìm thực chất của chính mình! Hỏi nó có phù hợp với thời đại hay là không? Một kỳ công chiến đấu, chiến đấu cái bản tánh ô trược, chiến đấu sự xâm chiếm bất chánh trong nội thức của chúng ta và gọt rửa tất cả những gì trần trược trong nội tâm, để tiến tới sự sáng suốt sẵn có, hòa đồng với cả càn khôn vũ trụ! Hỏi cái khoa học này nó có cướp quyền sống của tâm linh các bạn không? Hay là nó ủng hộ hay là xây dựng cho tâm linh các bạn tiến tới vô cùng? Rốt cuộc ông tu ông đắc bà tu bà đắc, ông ra ông bà ra bà rõ ràng, không có liên hệ trong chuyện gia đình yếu hèn lồi

cuốn!

Nhưng mà tâm thức các bạn vẫn vững tiến, vẫn khai triển, chủ trị từ đầu tới chân của các bạn, đều là dùng ý chí điều khiển trong tâm thức sáng suốt, hòa đồng phối hợp cả càn khôn vũ trụ, đem lại sự trọn lành cho tâm thức của các bạn. Chớ nếu không hành làm sao đạt? Dùng lý thuyết suông, phê luận suông, rồi các bạn đạt ở chỗ nào? Nói một hồi rồi tâm tánh không sửa, chỉ có hành rồi mới thuyết là cái phương pháp công phu của Vô Vi này, hành rồi mới thuyết! Tu đạt tới đâu nói tới đó, đủ rồi!.

Cho nên khi mà các bạn chịu, bằng lòng đạt được sự sáng suốt rồi, cống hiến cho mọi nơi mọi giới và đây là thực chất của cả càn khôn vũ trụ, thực chất của tâm linh, thì mọi thực chất sẽ hướng về với các bạn! Các bạn mới thấy rõ ràng; giải nghiệp bằng

cách nào. Mọi luồng điện đều hướng về bạn và các bạn hướng về mọi nơi mọi giới là phải trong cái tâm thức hòa đồng không? Thì các bạn đang ngự ở đâu? Ngự trên tòa sen sáng suốt và đi tới bất cứ nơi nào, bất cứ dung điểm nào, tâm hồn các bạn cũng là phát đạt tới vô cùng!

Cho nên cái phương pháp công phu mà chính tôi đã thực hành, lần lần các bạn thấy : thay đổi, thay đổi mãi, tiến hóa mãi, thì các bạn mới thấy rằng cái khoa học huyền vi có sự thật, mà khoa học của siêu văn minh cũng có sự thật! Vì ngày nay tâm thức của các bạn cũng thay đổi, bước qua nhiều giới khác rồi. Những người chiudiã tu mới thấy rõ, trước kia tôi không làm được việc này, ngày nay tôi làm ! Trước kia vì sự gò bó của đời đã bắt buộc tôi học nhưng mà tôi không làm được. Ngày nay tự nhiên trong tâm thức tôi nó phát khởi ra, tôi đã làm. Tôi mới nhìn

nhận rằng : những người đi trước thật sự đã thành công! Rồi tôi mới thấy rõ rằng tôi đang hành trình tiến tới sự thành công! Và tôi sẽ rút ngắn thời gian hơn, không có phụ lòng những người đi trước!

Cho nên tâm thức của các bạn càng ngày càng trẻ trung, càng vui, càng mạnh, càng dũng mãnh trong thanh tịnh, không phải dũng mãnh trong động loạn! Đó, cho nên chúng ta càng thích thú cái chuyện tu học của chính mình! Không đá động một ai, sửa mình để tiến hóa và chấp nhận làm học trò của các nơi các giới. Ai cũng có thể dạy chúng ta được. Con kiến cũng có thể dạy chúng ta được, hạt cát cũng có thể giáo dục chúng ta trở nên một cái ý chí hùng mạnh. Tất cả những sự hiện diện trước mắt chúng ta đều giáo dục tâm thức chúng ta để trở về với sự sáng suốt vô cùng! Thấy rõ phần hồn, thấy rõ thực chất của chính chúng ta. Nhờ đó mà tiến, nhờ đó mà

học, cho nên chúng ta giáng sanh: Cái cơ hội cuối cùng làm con người, phải học! Có đầy đủ hết không học rất uổng. Mà học bằng tâm thức, học bằng sự sáng suốt, học bằng mọi sự chứng nghiệm của chính mình! Tùy theo trình độ mà học triển, nó mới thật sự là người tu. Cho nên chúng ta không có nên dựa trong một lý thuyết của một người nào, mà không thực hành để tự đạt, rất oan uổng!

Lý thuyết của người đó thì sự thành công của người đó. Mà sự thực hành của chúng ta đạt được và xây dựng thành một cái triết lý vững là phần của chúng ta đang học và đang tiến, chứ không phải nói chúng ta hay! Chúng ta không có hay, chúng ta luôn luôn dở, chúng ta luôn luôn tầm tối, chúng ta mới đi học tiến tới vô cùng!

Mà nếu cho chúng ta là hay, là đủ là chúng ta

không bao giờ có vô cùng! Chúng ta tự giới hạn, cho chúng ta là cao hơn hết, không bao giờ có cái đó, không bao giờ tiến. Một người truyền pháp là học trò của nhiều triệu ông thầy ở thế gian. Những sự phê bình, những sự chỉ trích, đó là thầy chúng ta. Cho roi cho vọt để được học, học được sự kiên nhẫn không? Để thấy chúng ta đã học được sự kiên nhẫn chưa? Ngay trong gia đình các bạn, các con các bạn, vợ các bạn, chồng các bạn, cũng đang cho roi cho vọt các bạn. Thượng Đế đã mượn nó mà giáo dục các bạn, để coi thử các bạn có sự thanh tịnh không? Thật sự thanh tịnh hay là chưa? Cho nên chúng ta có cơ hội học hỏi và các bạn cũng bằng lòng tới nghiên cứu với tôi vì tôi là người đi trong thực chất. Ngoài thực chất tôi không nói! Tôi đã thực hành được cái gì thì tôi nói cái đó. Tuy rằng lời nói của tôi không văn chương nhưng mà mộc mạc và trong thực chất tôi mới truyền.

Vì tôi đã ném qua và tôi đã đi con đường đó. Cho nên tôi hy vọng rằng các bạn phải trở về với thực chất sẵn có của các bạn và khả năng sẵn có của các bạn để các bạn tiến tới! Thì hôm nay trước khi đi, tôi không có những lời nói gì quý giá bằng kêu gọi các bạn phải trở về với thực chất của các bạn để tránh tất cả những sự động loạn làm sai mà do bên ngoài có thể gieo cho tâm thức các bạn! Các bạn phải biết cách đo lường trong cái sự thăng hoa tu học của các bạn. Đừng sợ những sự đả phá, và đừng ngăn cái hành trình tiến hóa vì các bạn đang ở trong khuôn, không làm cũng phải làm, không tiến cũng phải tiến!

Mỗi người đều sống trong qui luật kích động và phản động của ngũ hành, kim mộc thủy hỏa thổ, không có một người nào tránh khỏi hết. Từ vua tới

dân tại thế gian, từ ông giàu nhà nghèo cũng phải sống trong qui luật đó. Nhưng mà chỉ có một lối thoát là hít vô và thở ra mà thôi!

Cái đó mới thấy rõ rằng Thượng Đế ở đâu? Thượng Đế hằng hữu trong tâm thức các bạn. Tuy Ngài không ở thế gian nhưng mà sự chuyển hóa của Ngài luôn luôn chiếu cố trong tâm thức của các bạn, hằng hữu trong tâm thức các bạn. Sự thanh nhẹ chính là ngài, không rờ mó được chính là Ngài. Nhưng mà Ngài là vị cứu sinh từ giây từ phút cho tâm linh các bạn. Cho nên các bạn sẽ thấy rõ Ngài hơn, Ngài luôn luôn với bạn và bạn phải luôn luôn sống với Ngài! Không bao giờ các bạn có thể xa sự yêu thương của Ngài nhưng mà các bạn tu rồi, các bạn mới thức tâm và các bạn thấy cần yêu Ngài. Thì bất cứ giờ phút nào, các bạn cũng sống trong sự sống động của Thượng Đế và không bị lừa gạt nữa!

Tôi xin thành thật cảm ơn các bạn trong thời gian tôi trở về đây và sự đóng góp của các bạn và những câu hỏi của các bạn và những sự phát tâm của các bạn để xây dựng cho những người kế tiếp cũng nằm trong ý chí của Thượng Đế. Thành thật cảm ơn các bạn và mong rằng một ngày nào đó, các bạn sẽ sớm trưởng thành và các bạn phải ý thức rõ các bạn là Thượng Đế của một tiểu thiên địa hiện tại, nhiên hậu các bạn mới có cái dũng cảm để cống hiến cho mọi nơi mọi giới, càng ngày càng quăng đại hơn, lớn rộng hơn, cởi mở hơn. Chúng ta sẽ có một thiên đường hòa hợp cả càn khôn vũ trụ không phải một căn nhà eo hẹp là đủ cho những người tu của Vô Vi. Người tu của Vô Vi sẽ có một nơi rất rộng vô cùng, Các bạn sẽ thuyết giảng cho chúng sanh tại thế bằng xương bằng thịt, các bạn sẽ thuyết giảng cho thiên liêng sống động, hạ giới, trung giới, thượng giới. Lúc đó các bạn mới thấy giá

trị vô cùng và lời nói của tôi vẫn ghi âm. Đây rồi tương lai họ sẽ thấy. Khi tôi lìa đời rồi mọi người sẽ thấy rằng đây là một đường lối, đây là một chìa khóa cho tôi tiến. Đây là sự dũng mãnh của tôi và tôi sẽ sử dụng sự sáng suốt sẵn có của tôi!

Thành thật cảm ơn các bạn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên